

ABC

PISMO CODZIENNE
INFORMUJE WSZYSTKICH O WSZYSTKIEM

Wszystko się burzy i protestuje...

Rozporządzenie o karach prasowych

Wywołało powszechne poruszenie

Jednomyślne stanowisko prasy — „Toporna robota” — W Niemczech a u nas — Akcja obronna organizacji dziennikarskich — Co powie Sejm? — Zapowiedziany wniosek wszystkich stronnictw — Spór prawny o sposób zmiany rozporządzenia

Rozporządzenie o karach za rozpowszechnianie nieprawdliwych wiadomości, wywołało, jak się należało spodziewać, ogromne poruszenie w kołach prawniczych, politycznych i dziennikarskich. Jedynie „Polska Zbrojna” wypowiedziała się za rozporządzeniem. Zresztą poza tem stanowisko całej prasy polskiej jest zgodne.

Bardzo znamienne jest pod tym względem wypowiedzenie się „Głosu Prawdy”, który w dwu artykułach wypowiada się przeciwko rozporządzeniu. W artykule wstępnym poseł B. Miedziński kwalifikuje tę działalność jako „toporną robotę” i wyraża „poważne wątpliwości, czy Rząd obecny właściwie i trafnie wywiązał się ze swego zadania”.

W innym zaś miejscu „Głos Prawdy” podnosi zdobycz dziennikarską, uzyskaną świeżo w Niemczech, gdzie Reichstag uchwalił ustawę o uznaniu tajemnicy dziennikarskiej za obowiązkową, na wzór tajemnicy lekarskiej lub adwokackiej. Zareagowały też organizacje

dziennikarskie. Dzisiaj po południu zbiera się zarząd Klubu sprawozdawców parlamentarnych, ogniskujący w sobie korespondentów pism prowincjonalnych, jutro zarząd Syndykatu dziennikarzy warszawskich łącznie z redaktorami pism i wydawcami, istnieje myśl zwołania zjazdu dziennikarskich organizacji z całej Polski celem założeń wspólnego protestu i poparcia go przez wszystkie stronnictwa.

W kołach politycznych mówi, iż do łaski marszałkowskiej zostanie złożony wniosek, podpisany przez przedstawicieli wszystkich stronnictw, o u-

chylenie, względnie zmianę rozporządzenia.

Pod względem prawnym istnieje pewna różnica poglądów na sposób postępowania w stosunku do dekretów.

Mianowicie Marszałek Sejmu jest zdania, iż dekret, wydany przez Prezydenta na zasadzie pełnomocnictwa, jest ustawą i winien być traktowany jak każda inna ustawa. Kto go chce zmienić, musi złożyć wniosek o nowelizację rozporządzenia lub o jego uchylenie.

Inny pogląd wyrażają socjaliści, którzy sądzą, iż każdy dekret powinien uzyskać następnie zatwierdzenie Sejmu.

Wybitny faszysta w Warszawie

W Warszawie bawi p. Lanfranconi, poseł do parlamentu włoskiego i jeden z czołowych faszystów, który przyjechał w sprawie zacieśnienia stosunków gospodarczych między Polską a Włochami.

Protest przeciw wyborom do Kasy Chorych

Komitety Wyborcze Chrześcijańskiej Demokracji i Nar. Par. Robotn. zgłosiły wczoraj protest przeciwko niedzielnym wyborom do Kasy Chorych, motywując go niedokładnościami w postępowaniu Komisji wyborczej.

Przyjaciele podają sobie ręce

Koniec waśni Francusko-Włoskiej

PARYŻ, (ATE.) 9.11. „Petit Parisien” donosi, że poseł włoski zakomunikował Briandowi, jakie środki rząd włoski ma zamiar przedsięwziąć, by zapobiec powtórzeniu się zajść, jakie miały miejsce w Ventimiglia i w Benzgazi w Trypolisie. Jednocześnie

poseł ponownie wyraził w imieniu swojego rządu ubolewanie z powodu antyfrancuskich wystąpień. Do prasy włoskiej został, jak podają dzienniki paryskie, rozesłany okólnik, zalecający powściągliwe stanowisko względem Francji.

Sowiecka pomoc dla angielskich górników

Via Berlin

LONDYN, 9.11. (ATE.) Górnicy angielscy wysłali do Centralnego Komitetu związków sowieckich depeszę z prośbą o odroczenie konferencji, która miała się zebrać w Berlinie dn. 10 listopada, w celu opracowania planu akcji pomocy dla górników angielskich. W depeszy za-

znaczono, iż strajk angielski znajduje się obecnie w decydującym stadium, co nie pozwala przywódcom ruchu na opuszczenie Anglii. Związki zawodowe sowieckie już wysłały do Berlina dwóch delegatów Szwartza i Akałowa.

Rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o karach prasowych

Z kół Min. Spraw Wewnętrznych dowiadujemy się, że w tych dniach zostanie wydane rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o karach prasowych.

Skąd się biorą obecne ciepła

Rozmowa „ABC” z kierownikiem P. I. M.

Zdumieni, niemal wiosennym ciepłem, jakie w dniu dzisiejszym zapanowało w stolicy, zwróciliśmy się do Państwowego Instytutu Meteorologicznego z prośbą o wyjaśnienie tego dziwnego zjawiska.

Kierownik Instytutu udzielił nam uprzejmie następujących wyjaśnień:

— Nad kontynentem rosyjskim wytworzył się ostatnio obszar wysokiego ciśnienia (wysoki stan barometru), co spowodowało taki rozkład ciśnienia, że przez Polskę przeciągają obec-

nie stale wiatry południowe, wiejące z okolic śródziemnomorskich, odznaczających się klimatem łagodnym. Stąd wysoka temperatura, która dziś rano wynosiła u nas przeciętnie 10° ciepła. Ciepła te zatem są ściśle zależne od rozkładu ciśnień, a stąd i rozkładu wiatrów nad kontynentem europejskim.

— A jak przedstawiają się horoskopy na najbliższe dni?

— Według naszych obliczeń ciepła obecne powinny potrwać jeszcze przynajmniej przez kilka najbliższych dni

Bandyci pocztowi grasują w Małopolsce Wschodniej

Napad na pocztę w Samborze

LWÓW, 9.11. — Tel. wł. — W Samborze dokonano nocy ubiegłej napadu na urząd pocztowy. Bandyci udali się w nocy między 3 a 4-ą, uzbrojeni w rewolwery, steroryzowali dyżurnego urzędnika i zrabowali 9000 złotych i około 2000 złotych w walutach obcych.

Technika napadu wskazuje, że jest on dziełem tej samej bandy, która dokonała napadu na wóz pocztowy we Lwowie oraz w Krośnie i Radziechowie, wobec czego przypominają, że ma się tu do czynienia z jakąś zorganizowaną akcją ukraińskich terrorystów.

Kto będzie kontrolował prasę stołeczną

Przygotowania w Komisarjacie Rządu

Dzisiejszy dzień jest terminem wejścia w życie dekretu prasowego.

W samej jednak Warszawie moc jego rozpocznie się dopiero od jutra, wobec tego, że Komisarjat Rządu, jako niezalicytowany ściśle do władz II instancji, oczekuje specjalnego upoważnienia, które wygotuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Opiekę nad prasą stołeczną będzie sprawował dotychczasowy referat prasowy, ani trochę, mimo nowych zadań, nie powiększony.

A więc dotychczasowy kierownik p. Strojcki z dwoma referentami.

Na tych trzech ludziach spocznie odpowiedzialność obowiązku skrupulatnego przejrzenia w każdym dniu dwudziestu

kilku dzienników, i kilkuset tygodników w ciągu tygodnia.

Ponadto znajdzie się pod ich okówką kilka setek perjodyków, stanowiących tygodniową produkcję warszawskich drukarni.

Komisariat Rządu nie zdążył jeszcze ukończyć własnej instrukcji i szczegółowych wzorów, niezbędnych do wykonania dekretu prasowego.

GIEŁDA

Tendencja słabsza. Wzrost zapotrzebowania walut obcych i większy popyt na prywatnym rynku walutowym sprowadza zawsze niższą akcję z powodu nadmiernej ich podaży w celach realizacji, a z drugiej strony z powodu ich zaniechywania przez spekulację. Powtarza się to i obecnie.

Wymieniane dziś kursy w większości wypadków są niższe od wczorajszych urzędowych. A mianowicie:

Bank Polski 83, Dyskontowy 9.50, Handlowy 3.20, Cukier 3.10, Węgiel 76, Lilpopy 18, Rudzki 1.29, Modrzejów 4.10, Ostrowiec 7.30, Żyrardów 12.05, Borkowski 1.30.

Zapotrzebowanie walut obcych choć większe, niż w ciągu ostatnich dwu tygodni, nie przekracza jednak granic normalnych i jest pokrywane w całości przez Bank Polski.

Urzędowy kurs dolara bez zmiany, gotówka zł. 8.99, dewizy zł. 9.

Punt szterling podniósł się do zł. 43.70, dewizy na Paryż ponownie obniżyły się o parę groszy do zł. 29.70, Medjolan do zł. 38.05. Delar w obrocie pozagiełdowych przy większym popycie zł. 9.01 i pół.

Za ruble złote chciano płacić 4.76 bez odau. 50w.

Otwarcie sesji SEJMU I SENATU

O godz. 10 min. 45 przybył por. Zaćwilichowski i doręczył do Marszałkom Sejmu i Senatu dekret Prezydenta Rzplitej o otwarciu sesji i jednocześnie doręczył listy Wice - Premjera

Bartla, w którym tenże prosi o zaproszenie posłów i senatorów na uroczystość, która odbędzie się na Zamku dnia 13-go b. m. o godz. 2-jej ppół.

Rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o karach prasowych

Z kół Min. Spraw Wewnętrznych dowiadujemy się, że w tych dniach zostanie wydane rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia o karach prasowych.

Z Minist. Spraw Wewnętrznych

Inspektor do spraw bezpieczeństwa przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych p. Konrad Mackiewicz został przydzielony do służby w województwie Tarnopolskiem w V stopniu służbowym.

Co panowie sądzą o dekreście prasowym?

Pięć głosów wybitnych prawników

Dekret wymaga poprawek.

PROF. DR. CYBICHOWSKI,
wybitny znawca prawa państwowego.

Rozporządzenie Prezydenta jest wyrazem słusznej tendencji do ukrócenia nadużyć, płynących z wolności słowa, lecz rozporządzenie to wymaga niektórych poprawek, które określiłyby dokładniej szereg zbyt ogólnikowych przepisów i uwzględniły postanowienia Konstytucji, wedle których sprawy omawiane należą do kompetencji niezawisłych sądów.

Rząd nie przyjął ujemnej opinii Rady Prawniczej o tem rozporządzeniu.

Prasa w rękach urzędników i policji.

MECENAS LIEBERMAN
poseł i publicysta socjalistyczny

Nie wiem, jakie były intencje autorów dekretu, ale nie wiem też czy zastanowili się nad tem, że wykonanie jego oddaje łasy prasy w ręce tysięcy urzędników i funkcjonariuszów policji, wcale do tego nieprzygotowanych.

Rezultaty można łatwo przewidzieć:

Może się wytworzyć stan taki, że rość się będzie od represji i styłumi się zupełnie swobodę prasy

Fryderyk PULS S. A. Warszawa.

Tam, gdzie swoboda prasy jest zakwestjonowana, utrata wszystkich innych praw obywatelskich jest tylko kwestją czasu.

Zamiast sędziego urzędnik administracyjny.

MECENAS
JAN NOWODWORSKI,
dziekan Rady Adwokackiej.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada, jako prawnik, bez względu na zapatrywania polityczne, uważać muszę jako nieudatny środek, krepowania wolności prasy. Dzieje dały stanowczą już odpowiedź, że tego rodzaju ustawy działają na bardzo krótką metę.

Rozporządzenie jest wydane najoczywściej w chęci zastąpienia władzy sędziowskiej przez władzę administracyjną, na co wskazuje artykuł 12, który mówi, że odwołanie do sądu nie wstrzymuje ścigania grzywny.

Dziwnem jest nieuchwytnie połączenie pojęć redaktora, wydawcy, nakładcy i t. d.

Cena duża, a jaki zysk?

MECENAS PASCHALSKI:

Ustawa jest pełna luk i niedopowiedzeń. Poza tem nie rozwiązuje żadnego z problemów, które mogłyby się nasuwać przy rozwiązywaniu zagadnień prasowych. W mojem przekonaniu u-

stawa nie osiąga nawet celów, o które mogło chodzić rządowi, a natomiast wywołuje bardzo daleko idące podrażnienie.

Ustawa nie jest taką, jak ją napisano, lecz taką, jak się ją wykonywa.

MECENAS ST. SZURLEJ:

Cechy przestępstwa w art. 1 a zwłaszcza w art. 2 są tak ogólnie ujęte, że gorliwy cenzor może w ciągu trzech dni zawiesić wszystkie pisma w Polsce na trzy miesiące.

Pod ochroną bowiem tego rozporządzenia stoi nawet rozkaz woźnego w garderobie jakiegoś urzędu, jeśli ktoś nie przywiązuje zbyt wielkiej wagi do jego funkcji, a więc z niedbalstwa, nieścisłe poda wiadomości o porządkach w garderobie danego urzędu, a pan starosta oceni, że to może wyrządziło szkodę Państwu.

Nie można jednak zarzucić tej ustawie, aby we wszystkim ograniczała dziennikarstwo.

Cześć ludzką można nadal szarpać, jak dotąd pod osłoną dobrej wiary i interesu publicznego, a także można sobie nie robić z moralności publicznej, jak to uczynił wczoraj jeden tygodnik, podając cynicznie adresy domów publicznych. Nie wszystko jednak stracone. Ustawa nie jest taką, jak jest napisana, lecz taką, jak się ją wykonuje.

Rozkaz pożegnalny Kom. M. Borzęckiego

„Stwierdzam, że osiągnęliśmy nasze cele w granicach rozporządzalnych środków. Korpus Policyjny stanowi jednolitą, zwartą i żywotną organizację, zdolną do spełnienia tych zadań, które Państwo na niego włożyło. Rzeczpospolita i obywatele jej mogą być pewni, że szare szeregi jej stróżów bezpieczeństwa nie zawiodą pokładanych w nich nadziei.

„Policjanci, Waszą to jest zasługą, Waszymi trudami polska służba bezpieczeństwa doszła do dzisiejszego poziomu zapewnającego jej równe miejsce wśród innych policji cywilizowanego świata, Wasza to ciężka, a niewdzięczna praca okupiona niejedną ofiarą życia, zjednała sobie nieraz chlubną ocenę najwyższych władz państwowych i społeczeństwa.

Szlakiem polskiego węgla

jak strajk angielski wpłynął na wzmożenie wywozu węgla polskiego?

Miesiącem przełomowym dla wywozu węgla polskiego był czerwiec r. b., w którym to miesiącu wywóz węgla polskiego zagranicę podskoczył z 684,5 tysięcy ton (tyle było w maju) do 1080,5 tys. ton.

Lipiec i sierpień wykazują dalszy, bardzo wydatny, wzrost wywozu węgla, który w sierpniu doszedł do punktu kulminacyjnego w wysokości 2177,9 tysięcy ton, (w lipcu było 1991,3 tys. ton).

We wrześniu zaznaczył się niezachytny spadek wywozu: w tym miesiącu wywieziono zagranicę 1818,1 tys. ton węgla.

Otóż, krocząc za tym wzmagającym się wywozem węgla polskiego, stwierdzamy wzrost wywozu do szeregu krajów, jak np. do Szwecji i Danii, w pierwszym jednak rzędzie

rzucą się w oczy gwałtowny wzrost wywozu węgla do Anglii, pozostający oczywiście w bezpośrednim związku ze strajkiem górników angielskich.

Otóż, jeszcze w maju r. b. wywieźliśmy do Anglii

4,4 tysięcy ton,

wyrażnie: cztery i cztery dziesiąte tysięcy ton węgla.

I nie był to jakiś wyjątkowy pod tym względem miesiąc. Nie! To była norma, która się wyraźnie ujawnia od pierwszego miesiąca r. b.

I tak: w styczniu wywieźliśmy do Anglii 3,3 tys. ton węgla, w lutym 2,2 tys. ton, w

marcu 1,8 tys. ton, w kwietniu 2,5 tys. ton, wreszcie, jak zaznaczyliśmy, w maju 4,4 tys. ton!

A wiecie ile węgla wywieźliśmy do Anglii w czerwcu? Oto:

187 tysięcy ton.

Ale to jeszcze nic. Wiecie, ile węgla wywieźliśmy do Anglii w lipcu? Oto:

501,2 tysięcy ton.

Ale i na tem nie koniec. Czy wiecie, ile węgla wywieźliśmy do Anglii w sierpniu? Oto:

767,2 tysięcy ton!

To była cyfra najwyższa. We wrześniu zaznaczył się niezachytny spadek wywozu węgla do Anglii: w tym miesiącu wywieziono „tylko” 669,6 tys. ton.

Widzimy więc, jak na dłoni, jakie znaczenie dla wywozu węgla polskiego miał i ma nadal strajk górników w Anglii.

Znaczenie to najlepiej oświetla fakt, że wywóz węgla polskiego do Anglii w ostatnich miesiącach, równoznaczny ze wzrostem wywozu do tego kraju, gdyż przedtem, jak stwierdziliśmy, wywozu tego prawie wcale nie było, był

większy niż cały wywóz węgla polskiego do wszystkich innych krajów w pierwszych miesiącach r. b.

Albowiem w maju r. b. cały nasz wywóz węglowy, najwyższy w pierwszych pięciu miesiącach roku bieżącego, wynosił tylko 684,8 tys. ton, a do Anglii wywieźliśmy w sierpniu, jak to wyżej podano, 767,2 tys. ton!

Warto pomedytować nad powyższymi cyframi i pomyśleć nad tem, jak to być może, — by strajk angielski wygaśnie.

Boć przecież wiecznie trwać nie będzie...

Na sezon jesienno-
ny poleca stara
polska firma:
KAPELUSZE
wszystkich fa-
brk kraj. i zagr. egz. od 1866 r.

MOCKOWSKI Pl. Trzech Krzyży 18, tel. 304-32

KORNEL MAKUSZYŃSKI

GOŁE NIESZCZĘŚCIE

Historja bardzo rzewna

Brat ojca twojego nazwany jest — stryjem. Dawno już zwrócono na to uwagę w literaturze, że osoba, tak mianowana, nie jest zazwyczaj osobą sympatyczną. Były — rzecz oczywista — wyjątki, godne wielkiego szacunku, umiejące z godnością nosić ten tytuł, mało co prawda warty, lecz zawsze tytuł. W większości jednak wypadków (tych w literaturze!) człowiek, będący czymś stryjem, nie jest człowiekiem, godnym zaufania; on to zawsze w powieści romantycznej prowadził czarną intrygę przeciwko synowi, alibo też córce zazwyczaj zmarłego brata swojego; on to zawsze chce wyzuć najbliższą krew swoją z majątku, w najłagodniejszym zaś wypadku nigdy nie chce zdać sprawy i rachunków z majątku, którym władał, zanim pi-

skłeta podrosły. On ci to jest, który kazał zbirom porwać dziewicę i wtarać je do klasztoru i w rozpacz jałową; on to, młodzieńca z dóbr niezmiernych wzuwszy, uzyskiwał u króla, który też był zazwyczaj łajdak, rozkaz banicji i krew swoją z kraju na poniewierkę wypędzał. Wszakci stryjem Hamleta był człowiek z duszą szatana.

Mało tedy, krótko mówiąc, było stryjów szlacheńskich, szczególnie w dawnych czasach, kiedy łatwiej było o truciznę i o klasztor. Musiało się polepszyć nieco z biegiem czasu i stryjowie we znaczeniu mocno upadli, do rozporządzenia miast trucizny, klasztoru, albo banicji, mając jedynie adwokata. Są tacy, którzy twierdzą, że jeden, ale za to dobry adwokat gorsze rzeczy zdziałać potrafi, niż wszy-

stkie te dawne niegodziwości, mniemam jednak, że jakkolwiek może to być prawdą, z nieznaną atoli połączone jest przesada. Chociaż — Bóg to wiecie! — racy! Od działania trucizny wzwoli cię medyk, uciec można z klasztoru, powrócić można z tułaczki, był zaś choć jeden taki, który cało i z całym mieniem uszedł z rąk adwokata, co się nim całym sercem zająć racy?

Ciężkie to i dotkliwe pytanie rozważaniom postronnym zostawwszy, przypatrujemy się dalej tej ponurej postaci, nazwanej stryjem. Otóż będziemy musieli przyznać, że w ojczyźnie naszej, wielce w obyczajach swoich łagodnej, postać owa nie jest tak, jako indziej, płaszczem grzechów okryta. W zamorskich to krajach raczono się trucizną i czarne knuto intrygi; u nas pito małmazję, a do intryg piekielnych nikt wskutek tego nie miał genjuszu. Ten i ów tego i owego ocygał, ale nie bardzo, bo pały to były nieco zakute i w chytróść dowcipu mało zasobne; dopiero, kiedy się palestranty i kauzyperdy zjawiły na trybuna-

łach, szachrajstwa się mocno rozrosły. Rzecz całą natomiast generalnie rozpatrzywszy, przyjąć trzeba, że ów stryj, w zamorskim żywocie piekielnik i czasem zbrodzień, w naszym żywocie tak nieraz tępo i niedowcipnie intrygi swoje prowadził, że go na pośmiewisko pedano, bowiem Sarmata ów wpadał w sieci własne i „zamienił stryjek siekierkę na kijek”.

Potrzebne były bardzo tu wstępne objaśnienia, aby — kiedy się okaże z prawdziwego zdarzenia, które tu opowiemy, że znalazł się jeszcze jeden stryj, za swoją niecność i samolubstwo, na śmiech wystawiony, — nikt się tem nie gorszył i aby nikt nie wydziwiał, że się pocziwego krewniaka, brata ojca, śmiechem obrzuca. Lepszy bowiem taki, niesamowita pokarany karą, niż czarny piekielnik.

W tem miejscu należy tak uczynić, aby słowa nieco zelżały; jak wojsko, dotąd w srogim szyku stojące, niech odpoczną i niech się uśmiechną, na nic bowiem wszelka parada wobec tego, że chcąc zacząć opowieść

o jednym dziwnem zdarzeniu, musimy spotkać się z czymś tak śmiesznym, jak — rzeźbiarz.

Słowo to, z pozoru ponure, jest jednym z najweselszych na świecie; oznacza ono człowieka, który ma zazwyczaj ruchy słonia i równocześnie słodycz dziecka, jeśliby, oczywiście można przypuścić, że niewinne dziecko zdoła bez śmiertelnej dla siebie szkody wypić od jednego zamachu litr spirytusu. Człowiek, którego nazywamy rzeźbiarzem cierpi na najwyższy stopień manji wielkości, jaki zna psychiatra; oto ni mniej, ni więcej — tylko udaje Pana Boga i lepi z gliny ludzi, dobroć i zaś ludzka, nie chcąc tym obłąkańcom psuć ich manjackiej iluzji, stworzyła dla nich opowieść o Pygmaljonie i o posągu Galatei, który ożył. Nieprawdopodobna ta legenda oparta jest na prawdziwym spostrzeżeniu, że kobieta, choćby nawet była z kamienia, długo nie wytrzyma i wreszcie zagaść musi.

(D. c. n.)

Dziewięć dziesiątych ludzi -- Pomysłowy złodziejaszek to samobójcy

Tak utrzymuje pewien Amerykanin

Dziewięć grzechów głównych współczesnego człowieka

Za wiele... za mało...

Dziewięć dziesiątych ludzi je za wiele; połowa, a nieraz nawet czwarta część tego, co zjadamy, wystarczyłaby doskonale na to, byśmy żyli zdrowi i silni. Wszyscy jednak nie możemy zdobyć się na to, żeby sobie czegoś smacznego odmówić; przez swoje łakomstwo narażamy się na choroby i przyspieszamy śmierć.

Dziewięć dziesiątych ludzi nie wie, co powinni jeść. To też jedzą rzeczy rozkładające się, piją trucizny, wytwarzają w żołądku drogą łączenia niewłaściwego pożywienia długotrwałe zaburzenia, robią z własnego żołądka retortę chemiczną — a stąd choroba i skrócenie życia.

Dziewięć dziesiątych ludzi śpi za mało. Do późnej nocy siedzimy w bardzo zadymionych lokalach, sami palimy i drażnimy nerwy herbata, kawą i alkoholem. Śpiąc potem za krótko, nie dajemy organizmowi czasu do nabrania sił. Wskutek tego niszczyliśmy zdrowie, jesteśmy więc powolnymi lecz zdecydowanymi samobójcami.

Dziewięć dziesiątych ludzi żyje rozpustnie. Niewolnicy własnych żądz rozpraszamy, nieświadomie nieraz, kapitał własnego życia i sami skazujemy się na choroby i zanik.

Dziewięć dziesiątych ludzi nie żyje w teraźniejszości. Żyjemy przeważnie w przeszłości, która nas przez stały wyrzut czyni nieszczęśliwymi, albo w przyszłości, która wydaje nam się szara. Choroba duszy przędźko sprowadza chorobę ciała.

Dziewięć dziesiątych ludzi skraca swe życie przez namiętności, jak gra, palenie, alkohol; przez chciwość, zawiść, nienawiść i wybuchy złości i temperamentu.

Dziewięć dziesiątych ludzi zamartwia się ciągłymi troskami i kłopotami. Te troski — to grabarze życia.

Dziewięć dziesiątych ludzi pracuje za wiele; pracują oni tak, że ich metoda pracy zabija ich. Pośpiech, niecierpliwość, niepokój cechuje najlepiej te zgubne metody. To tempo ich pracy uśmierca szybko.

Dziewięć dziesiątych ludzi

nie zna praw higienicznego życia. A niezajomość praw nie broni przed karą; i dlatego to dziewięć dziesiątych ludzi rozstaje się z życiem przedwcześnie.

Słusznie wobec tego wszystkiego — tak kończy swe wywody na ten temat ów Amerykanin — możemy twierdzić, że **dziewięć dziesiątych ludzi to samobójcy.**

Kiedy należy wstępować w związki małżeńskie?

Ankieta dziennika angielskiego

Jeden z popularnych dzienników angielskich urządził ankietę na temat, kiedy należy wstępować w związki małżeńskie. Wpłynęło mnóstwo odpowiedzi, wśród których pierwszą nagrodę zdobyła następująca: Niema wogóle określonego wieku, w którym należałoby zawierać małżeństwo; najgłówniejszą bowiem jest rzeczą, aby znalazło się dwoje takich ludzi, którzy sobie wzajemnie odpowiadają, bez względu na to, czy są młodzi czy starzy, jeśli ci ludzie trafnie ocenili miłość wzajemną i pewni są, że pokonają wszelkie przeciwności życia, — mogą oni zawiązać śmiało do portu małżeństwa.

Ale pośród mnóstwa odpowiedzi jest sporo takich, które wywołują dużo zastrzeżeń. Np. jeden z uczestników ankiety powiada, że mężczyzna 35-letni powinien się żenić z 17 czy 18-letnią dziewczyną, bo tak znaczna różnica wieku jest najlepszą gwarancją dobrego pojęcia.

Ze ten pogląd nie ma wśród kobiet zwolenniczek, dowodzi

odpowiedź jednej z pań. Piszcie ona, że wyszła zamaż za człowieka o 18 lat starszego, ma już dorosłe dzieci, ponieważ jednak bardzo młodo wyszła zamaż, więc żadna jest uciech i radości życia, podczas gdy mąż jej stoi już na progu starości i pragnie jedynie spokoju. Żona poszłaby na większe zebranie czy bal, lecz mąż ani sam iść nie chce, ani żonie wyjść nie pozwala. Dlatego też owa pani daje dziewczętom radę, żeby nigdy nie wychodziły za znacznie od siebie starszych mężczyzn.

W obronie tezy mężczyzn występuje w ankiecie jeden z uczestników, który tłumaczy, że bardzo wielu mężczyzn w młodości swej poświęca się wyczerpującej pracy zawodowej i nie znajduje wśród niej czasu na to, by zbliżyć się do płci pięknej. Miłość budzi się w nich dopiero wtedy, gdy już osiągnęli pewien stopień kariery życiowej i mogą swej przyszłej żonie zabezpieczyć wygodne życie. Sam autor w odpowiedzi swej podkreśla, że ożenił

Policja berlińska aresztowała grasującego już od lat z górą trzech niezwykle pomysłowego złodzieja. 26-letniego Eryka Jarentowskiego.

Pochodzi on ze średniej rodziny urzędniczej; ojciec jego umarł w czasie wojny, matka nie umiała dać sobie z chłopakiem rady, to też Eryk nie skończył gimnazjum, wdał się ze złem otoczeniem i za przeróżne nadużycia skazany został na więzienie. Siedząc w nim, przeszedł, co się zowie, „uniwersytet” złodziejski; zaraz też po odbyciu kary puścił się na szerokie wody złodziejstwa.

Objął teren przez złodziejom innych zupełnie nie wyzyskany; mianowicie, wyszukując resztki dobrych tradycji rodzinnych, złodziejom udawał studenta, odwiedzał różne studenckie mieszkania, udając krajana; podczas rozmowy z gospodynią tak manipulował, żeby ta na chwilę bodaj wyszła, a wtedy złodziejem chwytano do kieszeni, co mu wpadło do rąk i porwaczącej gospodyni zlecał odzwroczenia „dla kolegi”.

Kradzieże te trwałyby lata może, gdyby nie przypadek, że złodziejem w czasie „wizyty” w jednym ze studenckich pokoiów zostawił swoje papiery i miał chęć zgłosić się po nie. Oczywiście, policja doszła po nitce do kłębka i ptaszka aresztowała. Do 372 kradzieży Jarentowski już się przyznał; policja jednak sądzi, że było ich znacznie więcej i prowadzi dochodzenia.

NA SZEROKIM ŚWIECIE

Krwawy deszcz

W ciągu ostatnich dni października, kiedy w całej Europie były zaburzenia atmosferyczne, południowa Francja miała dwa bardzo ciekawe zjawiska. Z jednej bowiem strony można tam było obserwować deszcz z błotami; taki deszcz padał we wschodnich Pirenejach; z drugiej znowu w Prowancji padał deszcz krwawy. W obu wypadkach razem z potokami deszczu padały masy piasku barwy czerwonej i czarnej.

Tego rodzaju zjawiska atmosferyczne są we Francji dość częste. Zwycię w czasie burzy w Saharze wiatr porywa tam tumany pyłu i piasku i przynosi je na odległość setek kilometrów. Kolor deszczu należy też właśnie do koloru piasku. Bywa, że deszcze krwawe padają na ogromnym terenie, tak np. w r. 1867 krwawy deszcz spadł nad całymi południowymi Włochami. W r. 1907 czarny deszcz z piasku padał w dolinie Sekwany.

Kiedyindziej znowu, bo w r. 1847 padał deszcz krwawy w całej Francji; powstał on z pyłu, pochodzącego aż z południowo- amerykańskich pustyń. Deszcz tam szedł z Ameryki poprzez Gwjanę, wyspy Azorskie, St. Zjednoczone, wschodnią Francję i południowe Włochy. Był to jeden z największych krwawych deszczów, znanych w Europie.

Uczeni stwierdzili, że do takiego deszczu miesza się jeszcze mnóstwo innych składników; tak np. wulkaniczna ruda, pył meteorytów, a nieraz i zarodki czerwonych grzybków. Padają też czasami deszcze z motyli, ptak kwiatowego; nieraz zaś huragan porywa ze stawów ryby i żaby, które potem padają z nieba. Można sobie wystawić strach ludzi, gdy coś podobnego spostrzegą!

się, mając lat 41, z nieco młodszą od siebie kobietą i przeżył z nią najszczęśliwsze momenty.

Z odpowiedzi tyle wynika w każdym razie, że małżeństwo to rzecz wielka i bardzo delikatna; trudno ją tedy ujmować w jakieś przepisy i normy, bo fundamentem małżeństwa jest przecie wzajemna miłość, szacunek i zaufanie. Tych zaś nikomu nakazać nie można ani zabronić.

Paw jako barometr

Każdy, kto choć trochę podpatruje przyrodę, wie bardzo dobrze, że jaskółki np. bezpośrednio przed deszczem latają nad samą ziemią, że szczyry przepowiadają burzę specjalnie dotkliwym krzykiem; że tak dobrze wszystkim znane kury swoistym gąkaniem przestrzegają przed burzą.

Ostatnio zaś do rzędu istot przepowiadających w pogodzie zmiany przybył jeszcze pyszny ptak — paw. Drogą długotrwałych spostrzeżeń udało się mianowicie stwierdzić, że paw w pewnym majątku nigdy nie rozpuszczał ogona na tem samym miejscu. Raz lokował się między gałęziami rozłożystego orzecha; kiedyindziej znowu tulił się na niskim budyneczku w podwórzu.

Wydało się to zupełnie niezrozumiałe; dopiero później jednak udało się dociec, że paw kierował się jedynie przeczućmi swemi co do wiatru, nie chciał bowiem narażać się na przykrości po rozpuszczeniu wspaniałego ogona. Gdy właściciel jego to spostrzegł, uważa nań już bardzo pilnie i zawsze z góry wie, skąd danego dnia przyjdzie wiatr i co z sobą przyniesie.

Podróż okrętem transatlantyckim przez radio

Oryginalny pomysł paryskiej radiostacji nadawczej

Francuskie towarzystwo radiowe dąży stale do uprzyjemniania swoich audycji i dostarczania najsilniejszych emocji i rozrywek swoim radioamatorom. W pomysłach tych są zagraniczne stacje nadawcze niestrudzone. Tak więc wspomniane towarzystwo wpadło na ciekawy pomysł. Mianowicie stacja nadawcza paryska, ma zamiar podać przez mikrofon swoim słuchaczom przebieg podróży wielkiego okrętu transatlantyckiego, od chwili wyjścia jego z portu w Cherbourg, aż do chwili przybycia do portu newjorskiego. Oczywiście, że chodzi tu przedewszystkiem o efekty słuchowe, a więc dźwiękowe. W ten sposób wszyscy radioamatorzy francuscy będą mogli poniekąd brać udział w podróży zamorskiej. Kwestja techniczna przeprowadzenia tej atrakcji została już rozwiązana.

Jako pierwszy obraz słuchowy usłyszą radioamatorzy francuscy ruch w porcie szersburkskim, wsiadanie pasażerów na okręt, załadowywanie towarów przy pomocy kranów wraz z towarzyszącymi temu wszystkiemu odgłosami, krzykami i hałasami. Uzupełnione to będzie małymi i ciekawymi rozmowami, prowadzonymi pomię-

dzy kapitanem okrętowym, a załogą i pasażerami. Następnie przyniosą fale radiowe efekt dźwiękowy opuszczania portu przez statek, a więc podnoszenie kotwicy, gwizdki, dzwony okrętowe, wycie syreny, komendy oficerów, okrzyki połączalne, muzykę okrętową itd.

Podczas podróży, stacja radiowa nadawczo - odbiorcza, ustawiona na okręcie, umożliwi radioamatorom francuskim towarzyszenie pasażerom w podróży zamorskiej i podsłuchiwanie trybu, oraz sposobu życia,

prowadzonego na wielkim parowcu transatlantyckim w czasie podróży.

Ostatnim aktem tej słuchowej sztuki radiowej będzie obraz radiofoniczny, ilustrujący przybicie okrętu do portu newjorskiego, powitanie przez inne okręty, stojące w porcie, rewizja celna amerykańska i lekarskie badanie pasażerów itp. akustyczne obrazy.

Ciekawą rzeczą jest, czy impreza ta uda się i czy radio-słuchacze francuscy będą z tego zadowoleni. Zobaczmy!

Kopalnia złota na ulicy

Z kurzu i błota ulicznego można wytopić majątek

Ktośby mógł pomyśleć, że mowa jest o złotodajnych, lub djamentowych polach Klondyke i mroźnej Alaski. Tymczasem rzecz się ma zupełnie inaczej. W Birmingham w Anglii, znajduje się specjalna dzielnica, zamieszkała przez samych jubilerów, tak, że uliczki tej dzielnicy są poprostu zasypane drobnymi częściami srebra, złota i innych droższych metali. Nie jest to bajka, ani

wiadomość przesadzona, gdyż opiera się ona na doświadczeniu, uczynionem przez jednego z większych jubilerów,

który postawiwszy tę hipotezę, postanowił przekonać się o jej prawdziwości.

W tym więc celu zdjął podłogę w swoim warsztacie, spalił ją i znalazł w popiołach tak dużo odpadków złota i srebra, że pokrył nimi kosztą

pełnie nowego urządzenia swego warsztatu.

Pod wpływem tego powstała myśl, ażeby poddać takiej samej ekspertyzie podłogi we wszystkich warsztatach jubilerskich, oraz części ulic, przylegające do tych warsztatów.

W ten sposób jubilerzy chcą zebrać z podłóg i kurzu ulicznego odpadki złota i srebra, które gromadziły się tam w ciągu całych dziesiątków lat.

KTO
NIE PIŁ
JESZCZE

„KAWOLU”
Z PODKOWĄ

TEN NIE WIE
CO TO DOBRA
KAWA

Dziś kończymy sprawozdanie O „DNIU UPRZEJMOŚCI”

Koniec listy tych, co otrzymali „ABC”

Na zakończenie, sprawozdań naszych „inspektorów”, aby nie nużyć naszych czytelników, podajemy jeszcze tylko kilka wypadków uprzejmości.

UPRZEJMY AKADEMIK

Jeden z naszych inspektorów na rogu placu Zbawiciela i ul. Marszałkowskiej, zagabnął spotkanego akademika, który nazwiska swego wyjawic nie chciał, o drogę do placu Saskiego.

Młody człowiek nie tylko udzielił informacji, ale odprowadził inspektora na plac Saski, przez całą drogę, bawiąc go przyjemną rozmową.

KOMORNIK

Zdawałoby się, że nieuprzejmość wynika z fachu komornika, a jednak...

Pan Rudolf Zaremba, przyjął młodego adwokata w godzinach nieurzędowych, aby mu umożliwić załatwienie bardzo pilnej sprawy.

SZEWEC

Jakże niesłusznie posądzamy nieraz szewców o gburowatość. Nieprawda.

Oto dzielny przedstawiciel tego pożytecznego fachu, p. Karol Mireński z anielską cierpliwością, informował nas o cenach bucików, jakie miał na składzie.

MIŁA PANI

Inspektor nasz zauważył p. Kazimierę Rowicką, czytającą jakąś gazetę?

— Co tam jest ciekawego?
— O bardzo wiele — i w krótkich słowach opowiada mu p. Rowicka najważniejsze wypadki dnia.

SEKRETARZ SĄDU POKOJU

P. Klem, sekretarz Sądu Pokoju 10-go okręgu, wręcząc, skazanym, wyroki z tak czarującym uśmiechem, że kara wydaje im się lżejszą.

A więc tak, kochani czytelnicy konkurs nasz dał zupełne zadowolenie. Stwierdziłszy,

bowiem, że większość warszawiaków, to ludzie grzeczni i mili.

Mamy nadzieję, że wszyscy ci, którym w najbliższych dniach przesyłać zaczniemy „ABC” w upominku z „Dnia Uprzejmości” zechcą nas uważać za swych przyjaciół. My nawzajem przesyłamy im najserdeczniejsze pozdrowienia i wyrazy przyjaźni.

Nakoniec nie możemy pominąć milczeniem, ofiarnej pracy naszych inspektorów. Składamy im imieniem Redakcji serdeczne podziękowania.

A oto koniec listy tych co otrzymają „ABC”:

152) p. Kazimiera Rowicka, Mazowiecka 7 m. 21; 153) p. Pomerski Stanisław, Kościelna 12; 154) p. Mireński Karol, Szkołna 1; 155) p. Kazimiera Bukowiecka, Pańska 48, m. 24; 156) p. Klem, Zielna 26; 157) p. Zygmunt Nadratowski, Bracka 6 m. 11; 158) p. Rudolf Zaremba, Praga, Florjańska nr. 8; 159) p. Michalina Czerwiakowska, Krucza 48, m. 21; 160) p. J. Jarczyk, Sąd Okręgowy, wyd. VIII, ul. Miodowa.

Przeworna

gospodyni

używa tylko mydła

Jeleń-Schicht

Tanie przez swą wydajność

Bohater „poćwiartowanej kobiety”

Znów na ławie oskarżonych

Poznany przez całą Warszawę w słynnym procesie o poćwiartowanie kobiety — Królikowski znalazł się jeszcze raz na ławie oskarżonych przed Sądem Okręgowym w trybie uproszczonym.

Będąc bowiem w areszcie śledczym, Królikowski, napisał szereg podań: do Ministra Sprawiedliwości, do Prezesa Sądu Apelacyjnego i in., w których zarzucił sędziemu śledczemu Skorzynskiemu dostownie: bezczelne nadużywanie władzy, stosowanie wypróbowanej prowokacji.

Trudno mu było wytłumaczyć takie wypisywanie obelg „zdenierwowaniem” w czasie przebywania w areszcie.

Sędzia Karyory skazał go na miesiąc więzienia, zaliczając areszt prewencyjny, co oczywiście jest już drobnostką wobec skazania go poprzednio za zabójstwo na dwanaście lat ciężkiego więzienia.

Proceder powielania dolarów

Nie należy do pewnych i przyjemnych

Nawet dla partnerów tej osobliwej zabawy

Wielu rzeczy genialnych można się dowiedzieć w więzieniu, ale chyba o najbardziej genialnym sposobie wzbogacenia się, dowiedział się tam niejaki Landa od niejakiego Jasińskiego, który

wynalazł sposób odbijania z jednego banknota dolarowego dwóch, z dwóch czterech i t. d. Na wolności zakrzętnęli się obaj około urządzenia

warsztatu dolarów.

Istotnie Jasiński, włożywszy do książki banknot dolarowy po jakichś tam zabiegach wyciągnął... dwa banknoty. Wobec tego Landa dał mu 20 dolarów na kupno płynów i innych chemikali celem rozszerzenia fabryki, w którym to celu zwerbował też różnych sąsiadów ze wsi.

Dobrane grono sześciu „przemysłowców graficznych” już zamierzało dobrze zaakręglić swoje majątki, już jeden z nich, Walerjan Macinkiewicz, dostarczył głównemu przedsiębiorcy Jasińskiemu 360 dolarów celem powielenia i donotywał się, jak tam operacja z nim wypadła?

Na to pytanie jednak dowiedział się od Jasińskiego, że nie-

stety, w piecu wysuszyły się tak dolary, że nie tylko drugich egzemplarzy, ale nawet pierwszych wóbole nie można było odnaleźć.

Oczywiście współnicy nie byli wobec tego nawzajem z siebie zadowoleni, mimo to jednak zasiedli wspólnie, jako handa fałszerzy, na ławie oskarżonych przed Sądem Okręgowym w Suwałkach, który po rozprawie wydał wyrok.

Skazanci Jasińskiego na 3 lata więzienia, Landę na 2, zaś Makowskiego, Kuzniecowa, Kasjanowicza i Maciukiewicza każdego na pół roku aresztu, tym ostatnim z wieszaniem kary.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w myśl wywodów obrońców z urzędu adw. Rozenberga i aplikanta sądowego Czałczyńskiego, asystenta katedry prawa karnego Uniwersytetu Warsz., uznał, że nie można być

zarazem poszkodowanym i fałszerzem

w tej samej czynności, i wyrok zmienił, skazując Jasińskiego na dwa i pół lat więzienia, Landę na półtora, resztę zaś oskarżonych uniewinnił.

Proces o nadużycia w marynarce wojennej

23 dzień rozpraw

Po długotrwałym przesłuchaniu przy drzwiach zamkniętych ze względu na tajemnicę państwowe świadków sędziego śl. Luksenburga, mjr. rez. Kieszkowskiego, Jana Bielana i kpt. rez. Lachowskiego, w dalszym ciągu Sąd słuchał zeznań świadków, wezwanych już w czasie trwania rozpraw sądowych.

Św. kpt. mar. Sipowicz podrozował na statku „Warta” razem z posłem Sicińskim, który otrzymał często przekazy od Bartoszewicza na znaczne sumy pieniężne. Poseł ten, podpisawszy sobie w kasynie w Cherbourg, we Francji, urządził awanturę, w czasie której

wymyślał po rosyjsku.

Świadek Kryszylowicz, przemysłowiec, był przed kilku laty zapraszany do udziału w spółce Doley, Lipski i S-ka, wyrabiającej amunicję. Ze współnikiem tej spółki inż. Mojskim konferował z Bartoszewiczem o dostawy, przyczem Bartoszewicz, nie wnosząc do spółki nic, oprócz „poparcia władz marynarki” żądał dla siebie zysków, z początku ok. 35 proc., później mniej. Świadek wycofał się z tego nieczystego interesu.

Na pytanie przewodniczącego osk. Bartoszewicz oświadcza, że nie pragnie tej kwestii wyjaśniać.

ALEKSANDER BŁAŻEJOWSKI.

TAJEMNICA HOTELU PRZY ULICY CHMIELNEJ

Po zameldowaniu przez stróża domu o mordstwie, komisarz Borewicz udaje się na miejsce zbrodni, gdzie znajduje trupa Galkina z okropnie rozplataną czaszką. Nielad w mieszkaniu świadczy o zaciętej walce, jaką zamordowany stoczył przed zabójstwem ze swoim mordercą.

Hanka Krzeszówna, aktorka, wraca ze swoim przyjacielem, dramaturgiem, Ludwikiem Karnickim, po premierze do domu. Pomiędzy młodymi zarysowują się ostre rozdzwielki.

Zmierzyła go niechętnym spojrzeniem i przybierając ironiczny ton odpowiedziała:

— Doprawdy, ile razy pragnę z tobą pomówić, zawsze dostajesz migreny. Obawiam się, że unikasz rozmowy, wolisz widocznie niejasne sytuacje. Radzę ci jednak nie odwlekać...

— Ale o czym o tak późnej godzinie chcesz ze mną mówić? — spytał Karnicki a w oczach jego odbił się lek.

Młoda kobieta wytrzymała jego spojrzenie, i przerwała szorstko:

— Zaczekaj w jadalni, przebiorę suknię i przyjdę. Nie wątpię, że spełnisz moją prośbę...

Karnicki z rezygnacją wszedł do jadalni. Usiadł w fotelu, a dla skrócenia czasu zapalił papierosa.

5) Chwilę oczekiwania musiały mu się jednak wydać przydługie, bo po chwili wstał, zaczął przemierzać miarowym krokiem pokój i spoglądać nerwowo na złotą tarczę zegara. Upłynął kwadrans, Krzeszówna nie przychodziła. Karnicki zaprzestał wędrówki po pokoju, przystawał przed każdym obrazem, badając prawdopodobnie raczej szczelność ram, niż płótno, beznamiętnie poprawiał krzesła przed okrągłym stołem, na którym służba ustawiła zimne zakąski. Wreszcie cierpliwość opuściła go zupełnie. Z pasją nacisnął guzik dzwonka elektrycznego. Wszedła pokojówka, czekając na polecenie.

— Proszę przypomnieć pani, że kazała mi czekać w jadalni, — rzucił szorstko.

Pokojówka cicho wysunęła się z pokoju, Teraz Karnicki przebiegł jadalnię, jakby nie zdając sobie sprawy ze śmieszności tak szybkiego ruchu po małej przestrzeni.

Upłynęła znów spora chwila, zanim Krzeszówna ukazała się w progu.

Brokatową suknię zastąpiła lila jedwabnym szlafrocikiem, który odcinał piękną jasną plamą od ciemnych, dębowych fornierów jadalni. Krótko ucięte włosy zdawały się jeszcze zmniejszać owal jej drobnej twarzy.

Szybkim krokiem podszedł Karnicki do przyjaciółki, aby uczynić jej gorzką wymówkę za tak długie oczekiwanie. Uprowadziła go prośbą!

— Zamiast wymówek, przyćmij pajak. Jedna żarówka wystarczy, gdy cierpisz na migrenę, — a zresztą i względy oszczędnościowe powinny w obecnym twojem położeniu odgrywać jakąś rolę...

— Cóż to znów znaczy? — zachnął się, a ręka, którą sięgał już do tastra, zawisła w powietrzu.

— Wiesz chyba, że inkasent tydzień już chodzi z rachunkiem za światło i dziś rano oświadczył służącej, że jeśli rachunek elektryczni nie zostanie wyrównany, to zamkną prąd. Jestem troskliwa o twoją migrenę i... kieszeń.

— Dlaczego wcześniej nie powiedziałaś mi o tem?

— Uważałam, że rachunek za prąd może być dla mnie doskonałym wstępem do naszej ostatecznej rozmowy, przed którą od tygodnia uciekasz. Na szczęście twoje zachowanie się dziś za kulisami wobec Saji i moich kolegów przyspiesza rozmowę, którą odkładam, aż do dnia dzisiejszego.

— Moje zachowanie wobec Saji? Wpadasz znów w przesadę...

— Pomówimy o tem po kolacji, nie chcę w tej chwili psuć twego przysłowiowo dobrego apetytu.

Karnicki przekręcił taster. Olbrzymi pajak zgąsł, jedna tylko żarówka rzuciła z pod głębokiego, abażura, snop światła na biały obrus stołu. Reszta pokoju tonęła w miłym łagodnym mroku. W milczeniu usiedli do kolacji.

Przysłowiowy apetyt nie dopisywał widocznie Karnickiemu; nalewał tylko jeden kieliszek koniaku po drugim, przelykał go chciwie, nie tykając zakąskami. Nastroj kolacji psuło deprymujące milczenie. Tylko Karnicki rzucał od czasu do czasu niespokojny wzrok na swą towarzyszkę, jakby pragnął z jej zielonych zrenic naprzód odgadnąć, do jakiego napięcia doprowadzi dzisiejsza rozmowa. O czym Krzeszówna będzie mówiła Karnicki wiedział doskonale.

(C. d. n.)

Kto chce być gwiazdą filmową?

Na marginesie naszego konkursu filmowego

Pytanie takie na łamach pisma prowadzącego konkurs filmowy mogłoby się wydać paradoksalne. Nasuwa je jednak nawał listów z fotografiami nadsyłanych niewiast, zgłaszających się do konkursu.

Konkurs nasz dał rezultat spodziewany, — wzięły w nim udział kobiety bez różnicy stanu i wykształcenia.

Kto zna dobrze stosunki, panujące w przemyśle filmowym amerykańskim, który przoduje obecnie w produkcji

światowej, ten wie, że największe gwiazdy ekranu nie mają za sobą ani wieloletnich studiów dramatycznych, ani klasycznej urody.

Dość przecież przyrzec się uważnie twarzyczce Glorii

Swanson, jednej z największych gwiazd filmowych, by

stwierdzić, że nie jest ona nie tylko piękna, ale nawet ładna. A jednak film z jej udziałem jest dla nas uczcą artystyczną.

Mae Murray, jedna z najpopularniejszych aktorek, w życiu codziennym, bez szminki i

światła sztucznych słońc, nie może poszczycić się wybitną urodą.

Te same oblicze w życiu i na ekranie różni się znacznie.

Dlatego też osoby, które przez komisję sędziów będą zakwalifikowane do konkursu ostatecznego zostaną sfilmowane. Pod kierownictwem rutynowanego reżysera nasze współzawodniczki bezwiednie wykażą, jakie zdolności filmowe posiadają i czy są fotogeniczne.

Nr. 16

Nr. 18

Nr. 20

Dobry interes

W okolicy Akademii francuskiej w Paryżu stale przebywa pewien żebrak, który w dzień posiedzeń Akademii podsuwa się zupełnie pod jej pałac w nadziei, iż dostanie jakiś większy datek od wchodzących do gmachu „nieśmiertelnych”.

Pewnego razu żebrak ten podbiegł do wchodzącego do Akademii jakiegoś pralata; a że był czegoś zuchwalszy tego dnia, niż kiedykolwiek, więc zażądał od pralata 20 franków.

Oddam je księdzu pralатовi na przyszły tydzień; napewno na przyszły tydzień. Dziś tak bardzo potrzebuję tych pieniędzy, bo muszę nakarmić głodną rodzinę.

Pralat uśmiechnął się dobitliwie, wyjął z kieszeni banknot dziesięciofrankowy i powiedział do żebraka:

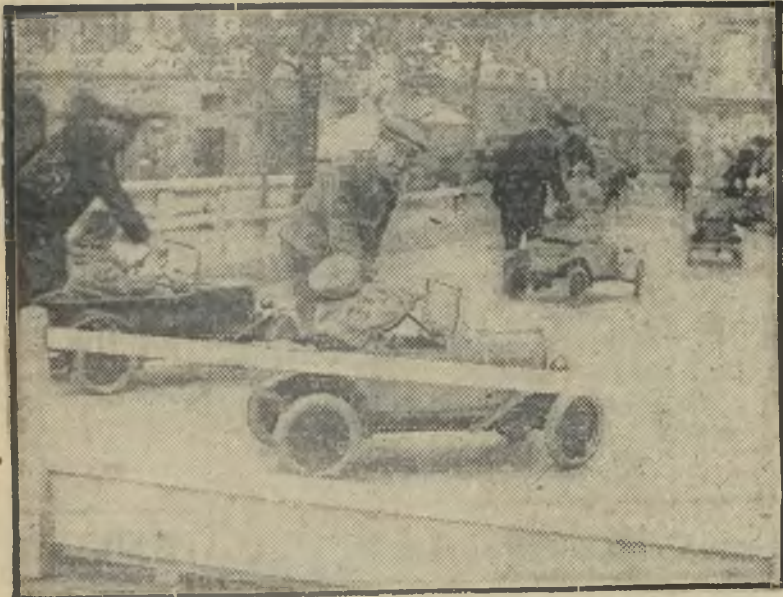
— Macie tu przyjacielu, 10 franków. Możecie mi ich nie zwracać, bo daję sam je. W ten sposób obaj robimy znakomity interes!

Przeciw ostrzygom

Na doroczne święto ostrzyg, obchodzone uroczyście w angielskim mieście Colchester, zaprosił burmistrz tamtejszy także znakomitego pisarza, Bernarda Shawa. Ten jednak nie przyjął zaproszenia i tłumaczył się bardzo grzecznie w wysłanej do burmistrza telegraficznej odpowiedzi, że według niego fasola biała zupełnie zastępuje ostrzygi.

Zasadniczo Shaw nie ma przeciw świętom i nawet gotów jest wiosną urządzić święto na cześć fasoli.

Dziecinny autodrom

W Paryżu wszystko inaczej. W naszym Ogrodzie Saskim dzieci bawią się w piłkę i czarnego luda.

W paryskim Jardin des Tuileries na miniaturowym autodromie próbują swoich sił przyszłe asy francuskiego automobilizmu.

Oryginalna skarga o 75 tys. dolarów

Żona domaga się od telefonów w New-Yorku odszkodowania za śmierć męża

Do zarządu towarzystwa telefonów nowojorskich zwróciła się ze skargą Małgorzata Anderson. Żąda ona wypłacenia 75 tysięcy dolarów tytułem odszkodowania za śmierć męża, która nastąpiła z winy towarzy-

stwa telefonicznego w okolicznościach następujących.

Pewnej nocy rozległ się w mieszkaniu Andersonów dzwonek telefoniczny; kiedy jednak Anderson wstał i podszedł do aparatu, okazało się, że była

to pomyłka. Po dziesięciu minutach nanowo rozległ się dzwonek; p. Anderson znowu wstał z łóżka, lecz i tym razem okazało się, że chodziło o inny numer.

Kiedy Anderson mocno zirytowany — było to o 2-iej w nocy — wracał z gabinetu do sypialni, potknął się na schodach, prowadzących do sypialni, upadł i skonał nagle. Wobec tego p. Anderson żąda wspomnianego odszkodowania, ponieważ wskutek niedbalstwa czy niezręczności obsługi telefonów mąż jej zirytował się i poniósł śmierć.

Do skargi tej lekarze dołączyli opinię, że Anderson zmarł wskutek ataku sercowego i krwotoku płuc. Sprawa będzie niedługo rozpoznana, wynika jednak z zaświadczenia lekarzy, że pani Anderson ma widoki wygrania procesu.

W obronie życia ludzkiego

Ostrzegacze na ulicach

Miasto o niezwyklej ruchliwym ulicznym, jakim jest New-York, wiele pochłania ofiar. Policja, nawet jeśli najstaranniej obowiązków swe pełni, nie jest w stanie wypadkom całkowicie zapobiec, o ile sami przechodnie nie dbają o własne życie dostatecznie.

Aby właśnie t. zw. rostrze pańców skłonić do uważania przynajmniej w najruchliwszych punktach miasta, policja nowojorska ustawiła na skrzyżowaniu się wielkich ulic tablice ostrzegawcze. Tablica taka wyobraża śmierć, która kościste swe łapy po nieostrożnego przechodnia wyciąga i mówi (tak głosi napis na tablicy):

„mój jesteś, nieostrożny przechodniu”.

Bardzo podobna jest w samym pomycie reklama jednego z londyńskich towarzystw ubezpieczeń na życie. Wypuściło ono mianowicie w tych dniach na ulice motocykle; w każdym siedziały dwie osoby w białych całunach, ucharakteryzowane na kościotrupy, z czaszkami trupimi; na całunie widniał napis: „dusze odchodzące”.

Trzeba przyznać, że trudno chyba bardziej silnie uzmysłowić nikomość tego świata człowiekowi, który najspokojniej w świecie w tej chwili przechodzi przez ulicę, nie zdając sobie zupełnie sprawy z tego, że za chwilę śmiertelnie przejedzie go samochód. To też jest to reklama, nietylko angielska, i le w całym tego słowa znaczeniu amerykańska.

Ulubieniec pięknej pani

Posłuszny piesek usiadł przy kierownicy, ujął ją łapami, a nawet pozwolił sobie nałożyć samochodowe okulary.

CENA OGŁOSZEŃ: W tekście 1 mm. na 1 szp. (łam pięcioszpaltowy) — 50 gr., Komunikaty — 75 gr. Zwyczajne (łam 10-szpalt.) — 15 gr., Drobne 1 słowo — 10 gr.

WARUNKI PRENUMERATY: miejscowa (z odnośnikiem do domu) i zamiejscowa Zł. 4.50.

Konto czekowe P. K. O. Nr. 13550

Adres Redakcji i Admin.: Szpitalna 12. Tel. Redakcji 91-25, 91-60. Tel. adm. 91-62.

Skrzynka pocztowa 745. Adres telegraficzny ABC Warszawa.

Redaktor naczelny: Stanisław Sirzetelski.

Sp. Akc. Zakł. Graf. „Drukarnia Polska”
Warszawa, Szpitalna 12. Telefon: 172-22 i 117-04.

Wydawca: Mazowiecka Spółka Wydawnicza.